

דברי תכפר

ישראל במלחמה

תפלת אם אפשר | איכיל 95

אלהים,
זה אני הקטן
מבקש
אם אפשר,
לקום בבקר
ולקרא
שהתר לפרסום
שהסיוט נגמר.
הם כולם בביתם.
בטוחים.
אין נפגעים לכוחותינו.
אפשר לחזר
לנשום פרגיל.

גיליון מס. 2833 * ו' תמוז תשפ"ד * 12 יולי 2024

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: דורית צחור dorittb1963@gmail.com

בית כפר הנשיא מודיע בצער
רב על פטירתה בשיבה טובה
של חברתנו

רותי מרכס

ומשתתף בצערם של רונן וענת
וכל בני המשפחה.

אמא

אמא שלנו רותי הלכה אל עולמה החדש. הלכה בשקט, בלי להפריע, בדיוק כמו שאהבה... בלי צילצולים ובלי רעשים מיותרים.

בלילה הקודם עצמה את עיניה היפות לתמיד, חדלה לחלום, חדלה לתכנן תוכניות. החיים ייקחו אותי לאן שצריך אמרה לי פעם, בדיוק כמו במסעות חיי, ייקחו אותי בסוף למקום טוב.

כמה מאושרת הייתה להגיע לכפר הנשיא לפני 56 שנה, אמרה לי שסופסוף הגענו אל הנחלה והמנוחה. הסתיימו המסעות אמרה.. עכשיו מתחילים לחיות.

הרבה תלאות עברה אמא בדרך, ימים של עצב וגם של שמחה. זכתה לגדל ילדים מוצלחים, נכדים יפים ואפילו נינים חמודים.

עכשיו היא מובלת אל עצי הברוש הענקים שכה אהבה, אל השקט הנפלא מסביב. בלילה בלילה בשקט בשקט, עם צאת התן והרוח היא תפתור תשבצי היגיון מסובכים בדיוק כמו שתמיד אהבה.

מה צריך יותר מזה הבן אדם... ככה היא הייתה אומרת.

אמא, השם הכי נפוץ בעולם, השם הכי אהוב.

רון

אמא היקרה

לא חשבתי לכתוב לך, זה התפקיד של רונן אצלנו במשפחה, אבל איך אפשר לשחרר אותך מבלי לומר כמה מילים. להיות פה בלעדייך עכשיו זה כל כך מוזר. היו לנו שנים כל כך אינטנסיביות מאז שהתחלת להזדקק לעזרה, והחודש האחרון אף יותר.

את אשת החידות והתשבצים, אפילו בבית החולים כששאלתי אותך אם תרצי שנעשה תשבץ, הצלחת ללחוש שכן. וכך מתוך הדמדומים, שהיית שרוייה בהם לחשת תשובה אחת ואז שקעת לך שוב למקום הנעים הזה, שלא מודעים בו למה שקורה בסביבה. אני עדיין רואה אותך יושבת בכורסא שלך מרותקת מול ערוץ השעשועונים, רואה את 'המרדף' ונהנית מכל רגע.

ואיך אפשר לשכוח את העקשנות שלך, כשרצית משהו, השגת אותו. למדת לנהוג לקראת גיל 40, כדי שיהיה נהג במשפחה והוצאת רישיון ג' בגיל 50 כדי שתוכלי לשמש כנהגת בית. ומתישהו גם למדת קוסמטיקה ואז הוכחת לעצמך שאת גם יודעת ללמוד.

עברת הרבה טלטולים בחיים ומצאת שלווה כשהכרת את דב/ברני, עברת לגור כאן, אהבת מאד את הקיבוץ, וכולם גם אהבו אותך, אשה שקטה ונעימה.

יהי זכרך ברוך

ענת

7.7.24

רותי אחותי היקרה והאהובה!
 צר ועצוב לי להפרד ממך מעתה ולנצח.
 בזכרוני הרחוק ומילדותי את היית לי האחות הגדולה, החזקה
 האוהבת ותומכת, כספורטאית בעלת יכולות ועצמה .
 עברת טלטלות וייסורים בחייך הארוכים, ולמרות זאת,
 הצלחת לבסוף, להגיע לחיים שלווים ומאושרים .
 אהבתך הגדולה הייתה לפתור חידות ותשבצים,
 ובכישרון וידע הצלחת להביס את כל המתחרים.
 גם לתקן כל מיני תקלות במחשבים של החברים,
 הצלחת ללא הכשרה מקדימה,
 מוכנה תמיד לעזור ולפתור כל בעיה.
 ועל אף סערות חייך נשארת צנועה תמימה
 וטובת לב הראויה להערכה .
 גידלת משפחה לתפארת
 וזכית גם לנכדים ונינים.
 ועתה, נוחי על משכבך בשלום!
 אזכור ואנצור אותך בליבי לעולם.

אחותך נועה

סבתא שלי,
 אני אוהבת אותך,
 מעריצה את החוכמה שלך,
 לוקחת השראה כל יום מהעדינות שבך
 ומוקירה תודה על כל רגע איתך.

הבית שלך זאת תמונת המילה רוגע בשבילי.
 אני יושבת בגינה, מסתכלת על עצי הברוש ששתלת לפני 52 שנה
 ולוקחת השראה מהם וממך.

סבתא שלי
 עם הצחוק המתגלגל,
 עם ביישנות ועדינות שמעלה חיוך על הפנים
 ועם חוכמה שלעולם לא אגיע אליה.

תמיד תהיי חלק נכבד מהלב שלי
 ותודה שלקחת חלק כל כך גדול מהחיים שלי

אני אוהבת אותך
 מיקה (הבת של רונן)

השיר שהושמע בהלוויה של רותי ז"ל

הדרך אל הכפר

שירה: רבקה זוהר

מילים: יורם טהרלב

לחן: נורית הירש

על הדרך היורדת מן הכפר
בין עצי האלונים והאלה
נשארו עוד בוודאי צעדי ועקבותי
ואימי עוד קוראת לי בקולה.

אך איני יודעת מה קרה
אי אבדה הדרך הברוכה
אי אבדה הדרך אל הכפר
הדרך בה רציתי לשוב בחזרה.

אל הדרך הקסומה של ילדותי
אני שבה בחסות הערפל
ונוגעת בכלום בפניהם ובקולם
כמו נוגעת בארץ ישראל.

ואני עוברת ואני זוכרת
כל מה שהשארתי שם
עוד ניצב הבית בין עצי הזית
רוח באה מן הים.

עוד ניצב הבית בין עצי הזית
רוח באה מן הים
ואני עוברת ואני זוכרת
וליבי עודנו שם.

בלילות הארוכים הלבנים
עת הנפש לא תמצא מנוחתה
אני קמה מעפר אני שבה אל הכפר
כמו ילדה שחוזרת אל ביתה.

נפרדים מרותי

רותי ביגון נולדה בקיבוץ משמרות ביולי 1935, שם נישאה ונולדו רונן וענת. לימים התגרשה, והגיעה אלינו בנובמבר 1968, עם שני הילדים, לאחר שפגשה את דב מרכס. הם נישאו וחיו כאן יחד עשרים שנים. רותי מעולם לא קראה לו ברני, כפי שנהגו החברים, אצלה הוא תמיד היה דב, המשכיל ורחב האופקים.

על רקע העברית הקלוקלת שאפיינה את רוב חברי כפר הנשיא, רותי הצברית הייתה נקודת אור בשפה העשירה שלה.

רותי אהבה מאוד את כפר הנשיא, את האווירה והחברה, ותמיד ציינה כמה היא שמחה שהגיעה הנה.

אישה שקטה וצנועה, עדינה, נמנעת מעימותים, מתמידה ומסורה מאוד בעבודתה.

רותי מילאה כאן מגוון תפקידים: בתחילה עבדה במכבסה, ולאחר שנרכשה מכונת סריגה חשמלית התמחתה בסריגת סוודרים לחברים בצבע ובדוגמאות לפי בחירתם.

לאחר מכן למדה קוסמטיקה, ושנים שרתה את החברות (בעיקר) במקצועיות רבה. היא עבדה במקביל כנהגת בית, שהסיעה את כל הנזקק לבדיקות רפואיות, לאוטובוס בראש פינה, הביאה והחזירה עובדי חוץ של מערכת החינוך ובית יונתן, ועוד. רותי עבדה בקדמת הטכנולוגיה של הימים ההם, כשלמדה לקודד את הכרטיסים המגנטיים (ששימשו להתנעת רכבי הקיבוץ) והדפיסה את הדוחות החודשיים לחברים, וכמובן תפעלה את הלוח האלקטרוני בטלוויזיה (שהיה מקור המידע הראשי בטרם עידן הניידים וה"מקומי"). הכול עשתה בשקט ובאחריות, בהתמדה לאורך שנים תוך לימוד והעמקה, ובתודעת שירות ואחריות כלפי החברים. עבדנו יחד מספר שנים במשרד התמחיר, והתרשמתי מאהבתה לעיסוקיה המגוונים, מרצונה תמיד ללמוד ולהתקדם, ולעזור בכל תחום.

מילה טובה והבעת תודה שימחו אותה מאוד.

דייב דבולט הזכיר לנו אתמול פן נוסף שרובנו שכחנו – הפן הספורטיבי. רותי הייתה אצנית ושחיינית טובה, ובנעוריה גם הדפה כדור ברזל.

בין תחביביה היו תשבצי היגיון, בהם התמחתה והצטיינה לאורך שנים רבות,

וסדרות טלוויזיה בהן עדכנה אותי באופן שוטף וחי כאילו הדמויות הן חלק ממשפחתה. רותי אהבה טבע, גינות, ופרחים ססגוניים, שהופיעו בתמונות שבביתה וגם ברוב בגדיה. את משפחתה אהבה מאוד, ובעיקר העריצה את אלחנן.

באוגוסט 1988 נפטר ברני, ורותי, שנשארה לבד בבית, ולא אהבה לבקש עזרה, התמחתה גם בתיקוני טלוויזיות ושאר מכשירים, ובהמשך למדה את תחום האינטרנט, ונהנתה מפתרון חידות, תשבצים ומשחקי הגיון און-ליין, ואף עזרה בשמחה לאחרים.

כשיצאה רותי לפנסיה היא חפשה דרך להעסיק את עצמה ולהמשיך להביא תועלת. היא לקחה על עצמה בשמחה להקליד למחשב נתונים מהארכיון, רשימות אין סופיות שהיו עד אז רק בכתב ידו של יצחק עדר. גולת הכותרת הייתה כשהיא הקלידה לאקסל רשימה של מעל עשרת אלפים שמות (!) ותאריך הגעתם למשק. רשימה זו משמשת עד היום לעיתים קרובות למציאת מענה מידי לכל מיני פניות ושאלות.

בשנים האחרונות רותי נהגה לבוא למפגש, להנות מהחברותא בהנחיית צילה, מהפילאטיס עם טל, ומעצם המפגש עם החברים. גם כשנחלשה ראייתה והיא נזקקה לעזרה, המשיכה לבקר שם.

חיידק אלים לקח אותה מאיתנו בפתאומיות.

נוחי בשלום על משכבך רותי היקרה, באדמת הקיבוץ שהפך לך לבית.

לרון וענת, וכל בני המשפחה לדורותיה – אנו אתכם באבלכם.

רחל גינת

על הדרך / הפינה של דודו

טבלת יאוש

הדיבורים של ראש הממשלה על 'ניצחון מוחלט' מזכירים לנו שכבר 278 ימים (יום רביעי 10.7) 120 חטופים חיים ומתים נמצאים בידי החמאס. והעת כנר נגרעת. החזירו אותם עכשיו! כשהם עדיין בחיים! כמה חיילים עוד ימותו לשווא במלחמה שאין לה שום יעד ברור, מלבד להגיד לא לשחרור החטופים. ארבעה חטופים שוחררו בעודם בחיים. נותרו עוד 120 במרתפי החמאס. לא ידוע כמה מהם עדיין חיים. כל יום שעובר עליהם במנהרות החמאס מקצר את ימיהם. נבלות סדיסטיות תעשו כבר את העסקה ותנו להם כבר לחזור הבית בשלום.

מדרון חלקלק

1. אלוף פיקוד המרכז הנפרד יהודה פוקס אמר כמה דברים מאוד מעניינים על היהדות החדשה, מלבד דבריו שבהם קרא לכל הצמרת הביטחונית והפוליטית להתפטר מתפקידם. בין הדברים שאמר בטקס הפרידה מהפיקוד היו גם הדברים האלה: "לצערי הרב בחודשים האחרונים הפשיעה הלאומנית הרימה ראש ובחסות המלחמה ויצר הנקמה זרעה פורענות ופחד בין התושבים הפלסטינים. לצערי ההנהגה המקומית מורתעת, ולא מוצאת את הכוחות לצאת

בגלוי נגד זה. השותקים נוכח הפשעים מכניסים בכך את הביקורת כלפי כולם. זו איננה יהדות בעיניי. זו אינה דרכה של תורה. זה אימוץ דרכי האויב והליכה בחוקותיו". אכן דברים כדורבנות על בן גביר סמוטריץ ושלוליות הרפש המכונות נוער הגבעות.

2. אז ככה, השם יהודה פוקס חולל מיד אדוות הולכות ומתרחבות בשלוליות הזיכרון שלי. ונזכרתי שבשנת 2007 עוד בהיותו מח"ט חברון, במהלך פינוי השוק הסיטונאי בחברון "איחל" הפרופ' ללשון רעה הלל וייס למח"ט חברון יהודה פוקס דנן "שאימו תהיה שכולה, שאשתו תהיה אלמנה, ושילדיו יהיו יתומים".

3. באוניברסיטת בר אילן שבה הרצה הפרופ' וייס, ושבערוגות הבושם שלה גדל גם אחד יגאל עמיר, הבהירו: אנו פוסלים ומגנים אמירות מסוג זה. נו שויין.

4. מי שמבקש ללמוד עד כמה תלולה הזווית של המדרון החלקלק עליו אנו מחליקים, חלקנו בהנאה מרובה, אז הדברים שאמר הפרופסור מבר אילן הלל וייס למח"ט חברון דאז יהודה פוקס, נאמרים היום על ידי חיילים מחטיבת חברון יום יום לאזרחים שמגיעים לחברון וסבורים לתומם שאפרטהייד יהודי הוא רע כמו כל אפרטהייד אחר. למרות ואולי בגלל שאנחנו בנות ובני העם הנבחר.

5. ממש לא להאמין איך הזמן עובר מהר כאשר מחליקים על מדרון חלקלק.

6. בצילום אלוף פיקוד מרכז יהודה פוקס. בינו לבין הרב הלל וייס מפרידה שפה משותפת. והשאלה הכבדה והולכת התלויה מעל ראשנו כחרבו של דמוקלס היא כמה זמן היא עוד תפריד בינינו...

על מלך ועל מלך פייק

1. ב-13 במרץ 1997 ירה חייל ירדני, אחמד מוסה דקמסה, על קבוצת ילדות תלמידות כיתות ז' וח' מבית הספר הדתי אמי"ת מבית שמש, שהיו בטיול שנתי ב"אי השלום" בנהריים. דקמסה הרג שבע תלמידות, ופצע שש אחרות, מהן שתיים באופן קשה.

2. חלפו מספר ימים וקינג סיז הקטן חוסיין מלך ירדן הודיע שהוא מתנצל אישית, קטע ביקור בספרד והגיע לביקור בישראל, במהלכו ביקר משפחה אחר משפחה, בבתי הורי התלמידות בעת שישוב שבעה בבית שמש. בנוכחות כלי תקשורת הביע המלך התנצלות בשם ממלכת ירדן, כשהוא כורע על ברכיו. כמו כן ביקר את הפצועות בבית החולים, והורה על מתן פיצוי כספי למשפחות הנפגעות.

3. קינג חוסיין הקטן יצא אדם ענק במקום שאין בו אנשים.

4. עכשיו, בשבת 7 באוקטובר הופקרו נטבחו, נאנסו, נרצחו באכזריות 1,500 איש בחבל עוטף עזה. במשך כ-14 שעות. עד רגע זה ראש הממשלה לא לקח אחריות על המחדל הנורא. בנימין נתניהו, ראש ממשלתנו ירום הודך, בוא וניראה אותך לוקח אחריות כמו המלך הקטן גדול, ועובר משפחה משפחה ממשפחות העוטף. משפחות הנרצחים, משפחות הנאנסות, משפחות החטופים, המשפחות המפונות. אחת אחת. נראה אותך. אבל מה, כנראה שגדול עליך הדוגמה האישית שנתן לך המלך הקטן.

4. בצילום בני אדם מסוגים שונים: משפחה מתאבלת. מלך שלקח אחריות, כרע ברך וביקש סליחה. דוד לוי ז"ל. ועוד סתם אחד שנדחף לפוטו אופורטיוניטי.

על הבנאליות של הרוע

1. את המונח "הבנאליות של הרוע" טבעה חנה ארנדט בספרה על משפט אייכמן, מונח שגם העניק לספר את כותרת המשנה שלו: "אייכמן בירושלים: דו"ח על הבנאליות של הרוע (Eichmann in Jerusalem: A Report on the Banality of Evil) הספר התבסס על סדרת מאמריה של ארנדט לכתב העת 'ניו-יורקר', בהם סיקרה את משפט אייכמן בשנת 1961.

2. המונח "הבנאליות של הרוע" נולד אצל ארנדט מתוך המפגש הבלתי אמצעי עם דמותו של אייכמן, שהפתיעה אותה. כמו רבים אחרים, ארנדט ציפתה לראות בבית המשפט רב מרצחים סדיסט ושטני, בעל שנאה עזה ליהודים שנהנה מתרומתו להשמדת העם היהודי. אך במפתיע, היא פגשה דמות אחרת לגמרי – רגילה, אפרורית ו"נורמלית". את הפער המוסרי בין דמותו הנורמטיבית של אייכמן לבין הזוועות בהם נטל חלק בקשה ארנדט לתאר באמצעות המונח "הבנאליות של הרוע".

3. חנה ארנדט (שיר לימים קשים)

נוֹרָא רוֹצָה לְחַיּוֹת בְּלִי לְהִתְאַמֵּץ.
לְהִיּוֹת נוֹנְשֵׁלֶנְטִי חֲנָנִי וּמְחַיֶּה.
לֹא כְּבֹד וּמְסֻרָבֵל, לֹא לְהִסְתַּכֵּל
כָּל הָעֵת אֶל מַעְבָּר לְכַתֵּף, לְרֵאוֹת
אִם הַשְׂדִים שֶׁרָדְפוּ אֶת אֲמִי,
גֹּהֲרִים עָלַי מְחִיכִים חֵיוֹךְ כְּבוֹשׁ
כְּמוֹ הַשְׂדִים בְּצִיּוּרִים שֶׁל הַרוֹנִימוֹס בּוֹשׁ.

רוֹצָה לְהַנִּיס אֶת אִימַת הַחַיִּים הַכְּבֹדָה
הַרוֹבֶצֶת מְעִיקָה קֶשֶׁה וְחוֹנֶקֶת
אֲרוּגָה קוֹרִים דְּקִים חֲזָקִים מְפֹלְדָה
שֶׁחֲרָף כָּל מְאַמְצֵי הַנְּרָפִים
סוֹגֶרֶת עָלַי הַדּוּקָה בְּקַפִּידָה.

הַכֹּל כְּבָר נִרְאָה חֲתוּם וְגַמּוּר וְנוֹרָא
כְּשֶׁמִּתּוֹךְ חֲשֻׁכַת הוֹתוֹר הַסְּמִיכָה
בְּקַע קוֹלָה הַעֵז הַרְהוּט שֶׁל חֲנָה אֲרֵנְדֵט
כְּמוֹ נַחַל זֶרֶם, צְלוּל, מְפֹכָה :
נֶסֶה מְחַשְׁבָה בְּלִי מַעְקָה,
נֶסֶה
מְחַשְׁבָה
בְּלִי
מַעְקָה

פינת הקריקטורה השבועית: לימור לבנת גילתה בראיון איך הייתה נפגשת עם נתניהו בלי ששרה תדע...

• טוב להיות בבית

אחרי כמעט שלושה שבועות בארה"ב ובלונדון, חזרנו הביתה, ולאט לאט אני חוזרת לשגרה. אבל קודם כל כמה שורות לזכרה ולכבודה של רותי מרכס ז"ל.

• איפה ישנן עוד (א)נשים כמו האישה הזאת?

בשיעור ההתעמלות האחרון ב"מפגש", חפשו עיני את רותי, שתמיד יושבה מולי והתעמלה, אבל רותי כבר לא באה ולא תבוא עוד. בדברי ההספד ובשקופיות שראיתי בלווייה ואחריה למדתי ונזכרתי ברותי הספורטאית (איזה "גשר" נהדר היא עשתה!). נזכרתי בה כשהייתה שוחה בריכות ועוד בריכות, וזה היה כבר, כשהיא כבר לא כל כך רצה על כביש המערכת כולל "עליית הנמר".

ביחד הפסקנו לעשן לפני 45 שנים. היא כבשה את המטרה הזאת באותה התמדה ונחישות, שבהן כבשה כל יעד חדש בחייה.

עם כל הנחישות, היה בה (לכאורה, אולי) גם חוסר בטחון ביכולותיה. היא לא האמינה שהיא תוכל ללמוד לנהוג, להפעיל מכונת סריגה, להפעיל מחשב, להיות קוסמטיקאית ומה לא? וודאי לא הייתי היחידה שאמרה לה, שהיא יכולה ועוד איך... והיא כבשה מיומנות אחרי מיומנות באופן מעורר השתאות. כל מי שדיבר עליה בימים האחרונים הזכיר תחום אחר שבו רותי שלטה ותרמה לכולנו. הילדים שלי זכרו לה את ההסעות מוקדם בבוקר אל האוטובוס הראשון. בזכותה, כל חיילינו חזרו בשלום לבסיסם.

אני זוכרת עדיין את מגע ידיה של רותי כקוסמטיקאית של הקיבוץ, ואת הקרמים השונים שהיא רקחה עבור לקוחותיה. אחר כך היא הייתה נהגת בית, ובמקביל הפעילה את הלוח האלקטרוני, ימים רבים לפני שהיו לנו "מקומי" וקבוצות ווטסאפ למיניהן. וכשהיה צורך להכניס הודעה (אי אפשר היה לעשות זאת מהבית כי המוקד היה מתחת לאולם) היא הגיעה מיד, 24/7 כדי לוודא שכולנו נקבל הודעות מוסמכות, וללא שגיאות, אצלנו בטלויזיה. ומכאן קצרה הדרך למיומנויות על במחשב, רישום מדויק של כל הנסיעות שלנו והחיובים עליהן, והנפקת "קארלוג" למי שעדיין זוכר מה זה...

מזכרתי ברותי הסורגת. רותי סרגה לי שמלה (אדומה!) יפהפיה לחגיגת בר המצווה של אלישע, וכשדברתי על כך במפגש השבוע, אוולין הזכירה את שמלת החתונה שרותי סרגה לה. תסתכלו בצילום, ותראו איזו מלאכת מחשבת הייתה כאן. (ואיזו כלה נאה, יאה וחסודה...).

הקסם הנוסף שרותי השתלטה עליו, היה תחום תשבצי ההיגיון. לפני כשנתיים בקשתי מרותי שיעור בנושא זה. הגעתי אליה הביתה. היא, כדרכה, הייתה נחמדה ונעימה, אבל תוך זמן קצר תפסתי שכמות ההשקעה שרותי השקיעה בצבירת ידע וניסיון, יחד עם מדף הספרים שנצבר לצורך זה, יחד עם הרשתות החברתיות שהיא הייתה מעורבת בהן, הן לא עניין שאפשר תוך שיעורים ספורים ללמוד, ונשארתי עם התשחצים של "ישראל היום" ועם הסודוקו של "הארץ", ורותי נכנסה להיכל התהילה של פותר תשבצי היגיון בעברית. רותי נגעה בכל אחד ואחד מאתנו בקיבוץ, וגם באלה שעזבו וזוכרים אותה. כפר הנשיא, המשפחה הרחבה של רותי מתגעגעת אליה. יהא זכרה ברוך.

• ד"ר יצחק יפעת ז"ל

הוא התחיל את דרכו המקצועית כמורה לחשבון. במלחמת ששת הימים הוא הונצח במצלמתו של דויד רובינגר ליד הכותל. יצחק יפעת, יפה הבלורית והתואר נכנס להיסטוריה של שחרור ירושלים.

כעבור 11 שנים פגשתי אותו פנים אל פנים. אני הייתי בשמירת הריון בבית החולים זיו (בסוף ההיריון הזה נולדו חדוה ואופירה) והוא היה גניקולוג במחלקה. הרושם הראשון שהיה לי ממנו (למרות שהוא עמד ואני שכבתי במיטה) היה: וואו! הוא נמוך!

במהלך שהייתי במחלקה פגשתי בו עוד כמה פעמים, ובזה הסתיימה היכרותי אתו.

השבוע הוא הלך לעולמו בגיל 81, והידיעה עוררה כל כך הרבה זיכרונות ותובנות.

תובנה אחת רלוונטית לתלמידיו של דרור ארצי בקורסי הצילום שלו:

מדוע התפלאתי מכך שהדוקטור לא היה גבוה? התמונה צולמה מלמטה. הכיוון הזה נותן עוצמה וגובה לדמות (במאי הסרטים והתאוריטיקן של תורת הקולנוע, היהודי רוסי, סרגיי אייזנשטט, שפעל בראשית המאה העשרים, הרבה להשתמש בטכניקה הזאת כדי להאדיר את דמויות גיבוריו).

דויד רובינגר העיד על קורות הצילום הנצחי הזה בדבריו:

עשיתי את דרכי ברגל מהר ככל יכולתי לעיר העתיקה. הגעתי לשם בדיוק בזמן לקראת הכניסה לכותל המערבי, חמש עשרה דקות בלבד לאחר שחטיבת הצנחנים של צה"ל שחררה אותו. המרווח בין הכותל המערבי לבתים הסמוכים לא עלה על שלושה או ארבעה מטרים. כדי להשיג את הזווית הטובה ביותר בשטח כה צר, היה עלי להשתרע על האדמה ולצלם כלפי מעלה, כדי שהעדשה תקלוט במידת האפשר את הצנחנים המנצחים ואת אבני הכותל [1].

כנראה שהצילום הזה מלמטה היה אילוף של התנאים. כך או כך הצליח לו לדויד רובינגר, וכך נכנס יצחק יפעת להיכל הנצח, לפני שנכנס למחלקת היולדות של בית החולים זיו.

יהא זכרו ברוך.

בשבוע הבא אני מקווה לחלוק עמכם כמה תובנות ממסע באמריקה ובאנגליה
ב-18 יום.

בינתיים, לא שבו החטופים לביתם

לא שבה היימנוט לביתה

אלפי חיילים עדיין נלחמים ומחרפים את נפשם בדרום, בצפון ובשטחים

עשרות אלפי מפונים כבר 9 חדשים מחוץ לבתיהם, לחלקם אין גם בתים לשוב
אליהם.

אלפי פצועים והלומי קרב משקמים את חייהם בבתי החולים ובמוסדות השיקום
שלנו.

ומאות המשפחות שנוספו ל"משפחת השכול" בתשעת החדשים האחרונים,
כואבות את כאבן יום יום.

ומה שנותר לי לעשות זה להמשיך להתפלל לטוב, ולברך את כל העושים
במלאכה ואת המתנדבים למיניהם.

שבת שלום

תמר וולפין

קבוצת אורחי הספר

אורחי הספר (העבריי, אבל לא רק) מוזמנים להיפגש שוב באמצעות
"המפגש" ביום שלישי 16.7 בשעה 17.00

מי שיכול מוזמן להביא אתו ספר שהוא מאליץ עליו. כתפומה או
להשאלה.

להתראות

תמר וולפין

הגעתי לגיל - אבל איזה?

על פי ספירת השנים, אהיה בן 80
יחד עם זאת

לפי חודשים אני בן 960

לפי שבועות אני בן 4174 ויומיים

לפי ימים אני בן 29,220

לפי שעות אני בן 701,280

ולפי דקות אני בן 42,076,800

שלא לדבר על זה שלפי שניות אני בן
2,524,608,000 שניות !!

ועל נאנו-שניות אני בכלל לא מדבר
יש גבול - לא!!!???

דוד אלמן

מזל טוב לדוד אלמן
שחוגג 80

וכתב לעצמו ברכה:

Save The Date **26.7**
חג המשק בכפר הנשיא

12.7 דוד אלמן

ענוה בן זאב

יהל יודאיקין

13.7 מיכי חייט

שיפי מתתיהו

אריאן סוקל

אמה ליפשיץ

14.7 הרולד ואלך

ליאור פרינץ

ג'ורג'ינה זלצמן

שוהם מושקוביץ

15.7 משה גרשמן

תובל דיין

16.7 זיו נוי

אוריה יודאיקין

18.7 ג'וליה ניצן

סיפור לשבת

סיפור על תעודה

נכתב על ידי **הדר אלאוף** מנהלת לשעבר תודה על תרומתך!

כמה רציתי לעשות אותו מאושר!
כמה רציתי להביא לו – רק פעם אחת – איזה "כמעט טוב" אחד במקום כל
ה"המספיקים בקושי", אבל לא יכולתי.

ביום שבת אחד, כשרק אני ואבא שלי היינו בבית – הייתי אז אולי בכיתה ה' או
ו' – החלטתי לדבר איתו על זה, להגיד לו שאני נורא מצטער שאני לא מביא לו
אושר כמו שאחותי מביאה לו.
הוא שמע את מה שאמרתי, הסתכל עלי במבט האוהב שלו ובניגוד לאופי שלו –
שהוא אופי של בנאדם שבקושי מוציא מילה מהפה שלו – הוא נתן לי את
ההרצאה הכי יפה ששמעתי בחיים שלי.
"גדי", הוא אומר לי: "אבא לא אוהב את הילדים שלו בגלל שהם מביאים הביתה
ציונים טובים. אבא אוהב את הילדים שלו בגלל שאי אפשר אחרת. הם בדם
שלו. הם הנשמה שלו. הוא מוכרח לאהוב אותם. אפילו אם הם עושים דברים
רעים, בכל זאת הוא אוהב אותם. אבל אתה, גדי – אתה אף פעם לא עשית
דבר רע".

אני מתחיל להגיד לו "אבל, אבא... " הוא מפסיק אותי ואומר: "ששש... גדי,
תקשיב!"
וכך אמר לי אבא:

"כשאלוקים ברא את העולם הזה, הוא החליט לברוא עולם מעניין, הוא השאיר
מקום לבני האדם להשלים את עצמם בתוכו.
בגלל זה הוא ברא אנשים עם כל מיני צורות, כל מיני צבעים וכל מיני כישרונות.
ולכל אחד הוא נתן כלים אחרים: לזאת הוא נתן יופי, ולהוא הוא נתן ידיים
טובות, לזה הוא נתן כישרון במוזיקה, ולהיא הוא נתן כשרון במתמטיקה.
אנחנו לא יודעים למה אלוקים עושה מה שהוא עושה. אנחנו לא יכולים להאשים
מישהו בגלל שאלוקים לא נתן לו את הכלים האלה או האלה.
אנחנו יכולים להאשים רק אנשים שלא מנצלים את הכלים שאלוקים כן נתן
להם.

בגלל זה, גדי, אני אומר לך דבר אחד ומסביר לך דבר שני. הדבר שאני אומר
לך זה אל תתלונן על הכלים שאלוקים נתן לך. והדבר השני שאני מסביר לך זה
שלפעמים לוקח לנו קצת זמן בשביל לגלות את הכלים שהוא נתן לנו, בגלל
שאותם כלים שהוא נתן הם ככה מתחבאים.
אז תהיה סבלן, גדי. תהיה סבלן כמו אבא. יום אחד גם אתה תגלה שיש לך

כלים טובים". איך אהבתי אותו, את האבא שלי, באותו יום שבת! רציתי לחבק, או אפילו לנשק אותו, אבל התביישתי. ואל תשכח שאת ההרצאה הזאת האבא שלי – האיש הפשוט והטוב והחכם הזה – נתן לי אולי לפני 30 שנה, לפני שבמדינה הזאת ידעו הרבה על דברים כמו דיסלקציה, או קשיי למידה, או כל מיני מגבלות אחרות. שנה או שנתיים אחרי השיחה הזאת מצאתי את הכלים שאלוקים נתן לי. ישבתי בשיעור, אני-לא-זוכר-איזה. המורה שלנו היה חולה, אז הייתה לנו מורה – מחליפה.

היא מדברת על מה שהיא מדברת, ואני בעולם אחר. אבל פתאום אני רואה את המורה המחליפה עומדת על ידי. לפני שאני מספיק להגיד מילה, היא סוחבת לי את הנייר שאני מקשקש עליו.

היא מסתכלת על הנייר ואומרת לי: "מה אתה עושה?" אני אומר לה, "סתם מקשקש". היא אומרת "מה ציירת פה?" אני אומר לה, "סתם". היא אומרת לי "סתם מה?" אני אומר לה "סתם ציירתי אותך עומדת על יד הלוח".

היא לקחה את הציור והכניסה אותו לתיק שלה. אחר כך התברר שהאבא של המורה המחליפה הזאת הוא צייר בעל שם עולמי, והיא לקחה את הציור והראתה לו.

תוך כמה ימים (הצייר) בא לבית שלנו, הסתכל על עוד ציורים שלי ומיד המליץ שההורים שלי יעשו הכל בשביל לטפח את הכישרון שלי בציור. מה אני אגיד לך? מאותו יום האבא שלי הוציא את המיץ שלו בשביל שאני אוכל ללמוד עם הציירים הכי גדולים שיש – גם פה בארץ וגם בחוץ לארץ. היום אני בן 42, ובחודש שעבר פתחתי את התערוכה ה-28 שלי, והפעם – בניו-יורק במוזיאון לאמנות מודרנית.

ואבא שלי (שעכשיו הוא כבר בפנסיה) – מה הוא אומר על כל ההצלחה שלי? – הוא אומר: "מה אתם עושים רעש? הילד מצא את הכלים, והילד משתמש בכלים".

תרימו את הילדים שלכם הביטו בהם בעיניים היפות שלהם.

תנו להם חיבוק אוהב ותאמרו להם בפה מלא

אנחנו אוהבים אתכם אוהבים ללא תנאי כפי שאתם וכמו אתם.

12.7.24 - 280 ימים בשבי